



Naslov originala:

Victoria Schwab  
OUR DARK DUET

OUR DARK DUET © 2017 by Victoria Schwab

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2017

ZA IZDAVAČA:

Marko Sabovljević

UREDNIK:

Marina Sabovljević

PREVOD:

Srđan Ladičorbić

LEKTURA I KOREKTURA:

Maja Banjac Kesić

DIZAJN KORICA:

Siniša Subotić

ŠTAMPA:

Alpha print, Zemun

TIRAŽ:

1000

IZDAVAČ:

Publik praktikum  
Dobrovoljačka 10/I, Zemun  
office@publikpraktikum.rs  
011/4202 544; 011/4202 545

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

VIKTORIJA ŠVAB

NAŠ MRAČNI  
*Duet*





*Za one izgubljene unutar sebe.*



*Onaj koji se bori protiv čudovišta mora da pazi da i sam  
ne postane čudovište... Ako dugo gledaš u provaliju, i pro-  
valija se zagleda u tebe.*

Fridrih Niče

*Pakao je prazan,  
Svi đavoli su ovde.  
Vilijam Šekspir, Bura*



# UVOD



Blizu Pustoši nalazila se napuštena kuća.

Bilo je to mesto gde je odrasla jedna devojka, gde je jedan mladić goreo iznutra, gde je razbijena jedna violina i ubijen stranac...

I gde je nastalo novo čudovište.

Malkai ženskog pola stajala je u kući pored mrtvaca na podu. Prekoračila ga je, izašla u dvorište i udahнула svež vazduh.

Dok je sunce zalazilo, zaputila se nekud.

\* \* \*

Blizu Pustoši nalazilo se zaboravljeno skladište.

Bilo je to mesto gde je vazduh i dalje bio ispunjen krvlju, glađu i vrelinom, mesto odakle je pobešla devojka, gde je mladić pokleknuo i gde su poražena sva čudovišta... Osim jednog.

Čudovište je ležalo na podu skladišta, leđa probodenih čeličnom šipkom, koja mu je grebala srce pri svakom otkucaju. Crna krv širila se poput senke ispod njegovog tamnog odela.

Umiralo je, ali nije bilo mrtvo.

\* \* \*

Ona ga je pronašla i izvukla oružje iz njegovih leđa. Posmatrala ga je kako pljuje crnu krv na pod skladišta i ustaje da je upozna.

On je znao da je njegov tvorac mrtav.

A ona je znala da njen nije; ne još.



STIH I  
**Lovac na čudovišta**



## BLAGOSTANJE

Kejt Harker trčala je iz sve snage.

Krv joj je kapala iz plitke posekotine na listu noge, a pluća su je bolela od udarca u grudi. Zahvalila se bogu što je imala grudni oklop, iako je bio improvizovan.

„Skreni desno.”

Kada je zašla iza ugla u sporednu ulicu, čizme su joj proklizale na klizavom pločniku. Pošto je videla da je, uprkos oluji koja se približavala, ulica puna ljudi, a da su u obližnjem restoranu natkriveni stolovi i dalje napolju, Kejt je opsovala.

U uhu je začula Teov glas: „Sustiže te.”

Krenula je nazad istim putem i pohitala glavnom ulicom. „Ako ne želite krvoprolíće s mnogo žrtava, pronađite mi drugi put.”

„Idi pravo pedesetak metara, pa skreni desno”, reče Bea. Kejt se osetila kao junakinja u nekoj kompjuterskoj igri s više igrača, u kojoj čudovišta jure devojkú kroz ogromni grad. Samo što je taj ogromni grad bio stvaran – prestonica, smeštena u samom središtu Blagostanja – baš kao i čudovišta. Zapravo, čudovište. Jedno je ubila, ali drugo joj je bilo za petama.

Dok je trčala, senke su poigravale oko nje. Hladnoća se probijala kroz vlažan noćni vazduh, a krupne kapi kiše upale su joj ispod okovratnika i skliznule niz leđa.

„Još malo napred, pa levo”, usmeri je Bea. Kejt je projurila ulicom pored niza prodavnica, ostavivši za sobom trag straha i kapljice krvi koje su ličile na mrvíce hleba. Stigla je do malog parkirališta i nekakvog zida. Međutim, to nije bio zid, nego klizna vrata skladišta.

Na tren je pomislila da se ponovo nalazi u napuštenoj zgradi blizu Pustoši, liscama vezana za šipku u mračnoj prostoriji, dok je negde iza vrata te prostorije metal udario o kost, a neko je...

„Levo.”

Kada je Bea ponovila uputstvo, Kejt je treptajem odagnala sećanje. Ali smučilo joj se da beži. Pošto su vrata bila odškrinuta, utrčala je unutra i, sklonivši se od kiše, obrela se u praznoj prostoriji.

U skladištu nije bilo prozora. Jedino svetlo dopiralo je kroz vrata s ulice i to samo šezdesetak centimetara unutra, dok je ostatak čelične građevine bio uronjen u neprozirni mrak. Kejt je osetila pulsiranje u glavi. Upalila je svetleći štapić – koji je ponela na Lijamov predlog – i bacila ga u senke. Postojana bela svetlost preplavila je skladište.

„Kejt...” uključio se Rajli u razgovor, prvi put. „Budi oprezna.”

Prezrivo je frknula. Očekivala je da će Rajli dati beskoristan savet. Pažljivo je osmotrila skladište i spazila naslagane sanduke koji su dosežali gotovo do čeličnih greda na tavanici. Počela je da se penje preko sanduka. Kada se popela na najviši, zaškripale su šarke na vratima.

Skamenila se. Zadržala je dah, pošto su nečiji prsti – koji nisu bili od krvi i mesa, nego od nečega drugog – dohvatili klizna vrata i pomerili ih u stranu.

U zdravom uhu začula je statički šum.

„Stanje?” uznemireno upita Lijam.

„Zauzeta sam”, prosikta ona, održavajući ravnotežu na gredama dok je čudovište ispunilo okvir vrata. Kejt je načas zamislila Slouna, s crvenim očima i sjajnim ocnjacima, u tamnom odelu.

*Izađi, mala Ketrin, rekao bi. Hajde da se igramo.*

Oblio ju je hladan znoj, ali to se samo njen um poigravao s njom. Stvorenje koje je polako kročilo u skladište nije bilo Malkai, već nešto sasvim drugo. Imalo je crvene oči Malkaija i oštre kandže Korsaija, ali i plavičastocrnu kožu trulog leša. Osim toga, nije se hranilo ni mesom ni krvlju. Hranilo se srcima.

Kejt nije znala zašto je pretpostavila da su čudovišta svuda ista. U Istinitosti su postojale tri vrste čudovišta, ali u Blagostanju je zasad naišla samo na jednu vrstu.

S druge strane, Istinitost je imala najvišu stopu kriminala od svih deset zemalja – dobrim delom zahvaljujući njenom ocu, Kejt je bila uverena u to – dok je grehe u Blagostanju bilo teže pripisati nečemu. Prema zvaničnim podacima, Blagostanje je bilo daleko najbogatija zemlja, ali je njena snažna ekonomija trulila iznutra.

Ako su gresi Istinitosti bili poput noževa, brzi i opaki, onda su gresi Blagostanja bili poput otrova: spori i podmukli, ali jednako smrtonosni. A kada je nasilje poprimilo oblik nečeg opipljivog i čudovišnog, to se nije desilo odjednom, kao u Istinitosti, nego toliko sporo da je većina građana i dalje tvrdila da čudovišta nisu stvarna. Ipak, stvaranje u skladištu nagoveštavalo je nešto drugo.

Čudovište je udahnulo, kao da je pokušavalo da je nanjuši, što je bio neprijatan podsetnik na to ko je od njih dvoje grabljivac, a ko, barem tog trenutka, plen. Dok je čudovište pomeralo glavu s jedne strane na drugu, Kejt su podišli žmarci straha. A onda je stvorenje pogledalo naviše u nju.

Kejt nije čekala. Skliznula je s čelične grede, ali onda se uhvatila za nju kako bi ublažila pad. Doskočila je u čučanj između čudovišta i vrata skladišta, držeći u rukama dugačke, sjajne šiljke ubojitih oštrica.

„Mene tražiš?”

Čudovište se okrenulo, iskezivši dvadesetak plavocrnih zuba u okrutnu grimasu.

„Kejt, vidiš li ga?” upita Teo.

„Da, vidim ga”, kratko je odgovorila.

Bea i Lijam rekli su nešto, ali je Kejt lagano lupnula uvo. Glasovi su naglo utihnuli, a trenutak kasnije zamenio ih je snažan zvuk basa. Muzika joj je ispunila glavu, zaglušujući joj strah, sumnju, pulsiranje i sve ostalo što je bilo beskorisno.

Čudovište je savilo dugačke prste u pesnicu, a Kejt se pripremila za napad – prvo čudovište pokušalo je da joj pesnicom probije grudni koš (imala je modricu kao dokaz). Međutim, ovo je nije odmah napalo.

„Šta je bilo?” izazivački upita ona. Jedva je čula sopstveni glas od muzike u ušima. „Zar moje srce nije dovoljno dobro?”

Načas se zapitala da li je zločini urezani na njenoj duši nekako čine manje primamljivom.

Izgleda da nije bilo tako.

Trenutak kasnije, čudovište je *nasrnulo* na nju.

Kejt je uvek bila iznenađena *brzinom* čudovišta.

Ma koliko bila velika.

Ma koliko bila ružna.

Brzo se izmakla unazad.

Pet godina u šest privatnih škola učila je tehnike samoodbrane i bila je osposobljena za borbu, ali pravu borbenu obuku dobila je u poslednjih šest meseci loveći zastrašujuća stvorenja u Blagostanju.

Vešto je izbegavala udarce, kloneći se kandži čudovišta i nastojeći da mu se približi.

Hitro se sagnula, a kada su kandže zagrebale vazduh iznad njene glave, gvozdenim šiljkom posekla je ispruženu ruku stvorenja.

Čudovište je zarežalo i zamahnulo rukom prema njoj. Ipak, kada su kandže rasparale njen rukav i udarile u bakarni mrežasti oklop, naglo je ustuknulo. Oklop je značajno ublažio udarac, ali Kejt je ipak prosiktala, jer su joj kandže zasekle kožu na ruci. Iz posekotine je pokuljala krv.

Opsovala je i nogom udarila čudovište u grudi.

Iako je čudovište bilo dvostruko veće od nje i satkano od gladi, krvi i bogzna čega još, don njene čizme bio je obložen gvoždem, pa se stvorenje zateturalo unazad. Nagonski je zagrebalo duboku opekotinu zadobijenu od dodira s čistim metalom. Na opečenom mestu videla se debela membrana koja mu je štitila srce.

Bila je to meta koju je trebalo pogoditi.

Kejt se bacila napred, ciljajući opekotinu koja je i dalje cvrčala. Gvozdeni šiljak probio je hrskavicu i mišić pre nego što se zario u vitalno središte.

Smešno je, pomislila je, što čak i čudovišta imaju krhka srca.

Čudovište je palo na beton, a Kejt je inercija povukla napred, pa je posrnula i sručila se na njega. Ispod nje, telo stvorenja razložilo se u krvavu gomilu truleži. Teturavo je ustala, zadržavši dah zbog štetnih gasova, sve dok nije stigla do vrata skladišta. Skljokala se uz vrata i dlanom pritisnula duboku posekotinu na ruci.

Kada je čula u slušalici da se pesma završava, Kejt je ponovo uključila vezu s kontrolnim centrom.

„Koliko je vremena prošlo?”

„Moramo nešto da uradimo.”

„Ućutite”, progovorila je Kejt. „Tu sam.”

Začuo se niz psovki i nekoliko otrcanih reči olakšanja.

„Stanje?” upita Bea.

Kejt je izvadila mobilni telefon iz džepa, snimila fotografiju krvave gomile na betonu i poslala im je.

„Bože”, uzviknula je Bea.

„Opako”, rekao je Lijam.

„Izgleda namešteno”, primetio je Teo.

„Da li se uvek... *raspadnu*?” upitao je Rajli, koji je zvučao kao da mu je muka.

Niz opaski koji je čula bio je samo još jedan podsetnik da tim ljudima nije mesto u neposrednoj borbi. Imali su svoju svrhu, ali nisu bili poput nje. Nisu bili lovci.

„Kako si ti, Kejt?” upitao je Rajli. „Jesi li dobro?”

Kejt je s prstiju kapala krv, a i list na nozi bio joj je obliven krvlju. Istinu govoreći, osećala je blagu vrtoglavicu, ali Rajli je bio čovek, pa nije morala da mu kaže istinu.

„Nikad bolje”, rekla je, prekinuvši vezu pre nego što je neko od njih mogao da čuje zadržku u njenom dahu. Svetleći štapić slabašno je treperio, a zatim je svetlo nestalo pa ju je ponovo obavio mrak.

Ali to je nije uznemirilo.

U mraku više nije bilo nikoga.